

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 34/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 29 listopada 2022 roku sygn. VII K 332/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 180 a k.k. oraz art. 11 & 2 k.k. poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona więcej niż jednego przepisu karnego, w następstwie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

błędno zakwalifikowania czynu z dwóch przepisów pozostających w niewłaściwym zbiegu,

zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. dotyczącego zasady swobodnej oceny dowodów oraz art. 4 k.p.k. przez błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego poprzez jej dowolność, w szczególności błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka K. Z., w następstwie dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, mających istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku,

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mających istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.:

a. błędno przyjęcia, że oskarżony prowadził pojazd w okolicznościach opisanych w zarzucie,

b. błędne przyjęcie, że negatywny stosunek do

	<p>oskarżonego małoletniej wynikał ze zdarzeń opisanych w zarzucie,</p> <p>c. błędne ustalenie okoliczności w sferze osobistej oskarżonego wpływających na wymiar orzeczonej kary i środka karnego</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja obrońcy skutkowała częściową zmianą zaskarżonego wyroku, dotyczącą kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu M. Ż. czynu.</p> <p>Wbrew zarzutom skarżącego ocena dowodów przeprowadzona została zgodnie z obowiązującymi regułami procesowymi. W oparciu o wyniki postępowania dowodowego sąd pierwszej instancji dokonał trafnych ustaleń faktycznych, doszedł do prawidłowych wniosków w kwestii sprawstwa i winy</p>				

oskarżonego M. Ż.,
jak też co do
wymiaru kary.

Tym samym sąd
ten nie dopuścił
się naruszenia zasad
procesowych
określonych w art. 4
k.p.k. i w art. 7 k.p.k.,
a w konsekwencji nie
dokonał wadliwych
ustaleń, w zakresie
w jakim stanowiły
podstawę wydanego
orzeczenia.

Nie budzi
wątpliwości, że
kluczowe znaczenie
dla rozstrzygnięcia
niniejszej sprawy
miał dowód z zeznań
świadka K. Z.,
a fundamentalnym
zagadnieniem była
ocena wiarygodności
tego dowodu, w
zestawieniu z oceną
wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonego.

Zauważenia
wymaga, że z tymi
zasadniczymi dla
sprawy dowodami
sąd merytoryczny
zetknął się
bezpośrednio,
oceniał złożone
przez oskarżonego
wyjaśnienia i
zeznania świadka
kierując się zarówno
ich treścią, jak też
własnymi
spostrzeżeniami
wynikającymi z
zachowania się osób

przesłuchiwanych, ich postawy w toku przeprowadzanych czynności procesowych, jak też reakcji na zadawane pytania, co dawało możliwość właściwej oceny wiarygodności tychże dowodów.

Obrońca oskarżonego nie dostarczył w rzeczywistości żadnych rzeczowych argumentów, które byłyby w stanie podważyć skutecznie wiarygodność zeznań K. Z.. Ten natomiast konsekwentnie w toku całego postępowania obciążał oskarżonego M. Ż., przedstawiając spójną i logiczną wersję wydarzeń, które miały miejsce 25 września 2020 roku. Składając zeznania na etapie dochodzenia w dniu 7 maja 2021 roku stanowczo twierdził, że 25 września 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego pomiędzy jego pojazdem marki V. a pojazdem marki F. (...), przy czym tym ostatnim kierował M. Ż.. Podkreślał, że nie ma w tej kwestii żadnych

wątpliwości, gdyż zna oskarżonego od wielu lat, jeszcze z czasów szkolnych. Na rozprawie głównej wskazał, że widział M. Ż., mijając jego samochód w P. na wysokości ulicy (...), w czasie prowadzonego za jego samochodem pościgu.

W sprawie VII W 57/21 Sadu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim M. Ż. został prawomocnie skazany wyrokiem z dnia 7 maja 2021 roku za spowodowanie w dniu 25 września 2020 roku kolizji drogowej kwalifikowanej z art. 86 & 1 k.w. na karę 500 złotych grzywny. We wskazanym postępowaniu wykroczeniowym zeznania również złożył świadek K. Z., relacjonując w tożsamy sposób okoliczności zdarzenia i wskazując jako kierowcę i sprawcę kolizji M. Ż..

Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach zaskarżonego

wyroku wskazał powody, dla których dał wiarę świadkowi K. Z. jako naocznemu obserwatorowi kierowania przez M. Ż. po drodze publicznej pojazdem mechanicznym, a ocena ta zasługuje na akceptację. Nie może być też wystarczającym argumentem dla podważenia depozycji tego świadka wywodzenie przez obrońcę, że może on chcieć obciążać oskarżonego, ponieważ zarzuca mu usiłowanie kradzieży. Na forum sądu rejonowego świadek ten przecież jednoznacznie stwierdził, że usiłowania włamania do swojego mieszkania nie zgłaszał. Zawiadomił natomiast policję o spowodowaniu kolizji przez M. Ż., a nadto zaprzeczył aby był skonfliktowany z oskarżonym stwierdzając "... Raczej nie zdarzały się konflikty między nami " (karta 153 odwrót).

Konkludując stwierdzić trzeba, iż brak jest podstaw do kontestowania

przydatności
procesowej i
obiektywizmu
dowodu z zeznań
świadka K. Z..

Sąd pierwszej
instancji także
prawidłowo ustalił,
że w dacie
przypisanego
oskarżonemu czynu
- 25 września 2020
roku (data wskazana
w postanowieniu
Sądu Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim z dnia
14 grudnia 2022
roku o sprostowaniu
wyroku z dnia
29 listopada 2022
roku sygn. VII K
332/22 - karta 158,
w postanowieniu
o przedstawieniu
zarzutu - karta 41)
w obrocie prawnym
funkcjonował
prawomocny wyrok
Sądu Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim z dnia
17 czerwca 2020
roku sygn. akt VII
K 184/20, którym
orzeczono wobec
M. Ż. prawomocny
zakaz prowadzenia
pojazdów
mechanicznych na
okres 1 roku,
obowiązujący od 18
lipca 2020 roku do
dnia 18 lipca 2021
roku (karta 22).

Orzeczone wobec
oskarżonego: kara 4
miesiące

pozbawienia wolności i zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wysokości 3 lat, nie noszą cech rażącej surowości, gdyż ukształtowane zostały zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 53 k.k. Wbrew stanowisku skarżącego sąd pierwszej instancji należycie uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na zastosowaną reakcję karną.

Czyn z art. 244 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Zatem stopień wykorzystania sankcji karnej jest bliski ustawowemu minimum i nie pozwala twierdzić aby wymierzona kara była nadbyt dolegliwa, zwłaszcza w obliczu uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwa, w tym przestępstwa podobne z art. 244 k.k. i z art. 180a k.k. Jej bezwzględny charakter wynika z karalności oskarżonego na karę pozbawienia wolności w czasie

popelnienia
przestepstwa
przypisanego
zaskarżonym
wyrokiem Przepis
art. 69 & 1 k.k.
nie pozwala w
takiej sytuacji na
stosowanie
dobrodziejstwa
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary.

Z tych powodów sąd
odwoławczy uznał,
że orzeczona kara
jest sprawiedliwa.
Winna stanowić
dla oskarżonego
właściwą odpłatę
oraz wdrożyć go
w przyszłości do
przestrzegania
porządku prawnego.
Realizuje więc cele
zapobiegawcze i
wychowawcze w
stosunku do
oskarżonego oraz w
zakresie prewencji
ogólnej. Nie jest
więc karą surową w
realiach
przedmiotowej
sprawy.

Oskarżony jest
osobą niepoprawną,
gdyż miał już
trzykrotnie orzekane
wyrokami
skazującymi za
przestepstwa zakazy
prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych, a
popelniając
przedmiotowe
przestepstwo złamał

jeden z takich zakazów. Powyższe dowodzi, że lekceważy orzeczenia sądowe, z konsekwencji których nie wyciąga stosownych wniosków. Zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych były poprzednio orzekane w wymiarze od 1 roku do 3 lat. Aby zakaz powodujący wyłączenie z ruchu drogowego stanowił dla oskarżonego odpowiednią dolegliwość, a jednocześnie odstraszył go od powrotu do przestępstwa, musi być odpowiednio surowy. Stosownie zaś do art. 43 & 1 k.k. zakaz wymieniony w art. 39 pkt. 3 orzeka się w latach, od 1 roku do lat 15. Tak więc 3 letni wymiar rozważanego środka karnego jawi się jako adekwatny do okoliczności popełnionego czynu.

Zasadny jest zarzut obrońcy odnoszący się do oceny prawnej zachowania oskarżonego M. Ż..

Jedynymi podstawami faktycznymi wydania przez (...)

decyzji o cofnięciu oskarżonemu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi z dnia 11 sierpnia 2020 roku (karta 51) był orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 17 czerwca 2020 roku sygn. akt VII K 184/20 zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Dlatego w takiej sytuacji zbieg przepisów art. 244 k.k. i art. 180a k.k. jest pozorny (patrz komentarz do Kodeksu Karnego w zakresie art. 180a k.k. pod redakcją Lecha Gardockiego oraz komentarz do Kodeksu Karnego w zakresie art. 180a k.k. pod redakcją Włodzimierza Wróbla i Andrzeja Zolla opubl. Legalis). Zbieg kumulatywny może zachodzić pomiędzy art. 244 k.k. i art. 180a k.k. gdy sprawca prowadzi pojazd mechaniczny po drodze publicznej naruszając zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych i obowiązuje go decyzja o cofnięciu

uprawnień do kierowania pojazdami ale z powodu przekroczenia limitu punktów karnych za wykroczenia drogowe, czy też z powodu braku poddania się badaniom psychologicznym, nie zaś kiedy jej podstawą jest tylko i wyłącznie orzeczenie zakazu, za które sprawca ponosi odpowiedzialność karną i karę na podstawie art. 244 k.k.

Dlatego sąd odwoławczy za podstawę prawną skazania przyjął art. 244 k.k., a obok niego art. 4 & 1 k.k. (z uwagi na zmianę kodeks Karnego w zakresie art. 43a & 2 wprowadzoną ustawą o zmianie ustawy - Kodeks Karny Wykonawczy oraz niektórych innych ustaw z dnia 6 sierpnia 2022 roku - Dz.U. z 2022 r. poz. 1855, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2023 roku i jest mniej korzystna dla oskarżonego), zaś za podstawę prawną wymiaru kary pozbawienia wolności przyjął art. 244 k.k.

Wniosek			
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu, nie podlega uwzględnieniu z przyczyn wskazanych powyżej.</p> <p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji nie jest zasadny. Nie można mówić o istnieniu</p>			

jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd drugiej instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 & 2 k.p.k. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie mógłby ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza że w odniesieniu do oskarżonego M. Ż. nie występowały ograniczenia z art. 454 k.p.k. do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 & 2 k.p.k. oraz treść art. 167 k.p.k. regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji w oparciu o przesłankę z art. 437 & 2 k.p.k. powinno mieć miejsce jedynie w

<p>sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Sąd odwoławczy z urzędu zmienił podstawę prawną orzeczonego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na art. 42 & 1a pkt. 2 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Konsekwencją zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. Ż. i przyjęcia przez sąd odwoławczy, że wyczerpał on dyspozycję wyłącznie art. 244 k.k. (odstąpienie od zbiegu kumulatywnego z art. 244 k.k.w zw. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 & 2 k.k.) było</p>		

<p>dokonanie zmiany podstawy prawnej orzeczonego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na art. 42 & 1a pkt. 2 k.k.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymane w mocy zostały wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku, za wyjątkiem kwalifikacji prawnej czynu, podstawy prawnej wymiaru kary pozbawienia wolności i podstawy prawnej orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		

<p>W zakresie utrzymanym w mocy zaskarżony wyrok jest słuszny a zarzuty skarżącego są chybione.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - za podstawę prawną skazania przyjął art. 244 k.k., a obok niego art. 4 & 1 k.k., - za podstawę prawną wymiaru kary pozbawienia wolności przyjął art. 244 k.k., - za podstawę prawną orzeczonego w punkcie 2 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przyjął art. 42 & 1a pkt. 2 k.k. 		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Powody zmiany zaskarżonego wyroku zostały</p>		

omówione w punktach 3.1. i 4.1 niniejszego opracowania			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. Ż. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 1033, 20 złotych sąd odwoławczy zasądził na rzecz adwokata M. M., a ustalił je na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 11 ust. 2 pkt. 4, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z	

	<p>dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) w związku z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, przy uwzględnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt SK 78/21.</p>	
4.	<p>Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego M. Ż. od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa. Wydając niniejsze rozstrzygnięcie miał na względzie, zgodnie z przesłankami określonymi w art. 624 & 1 k.p.k., sytuację osobistą i majątkową ww. oraz przebywanie w warunkach izolacyjnych z powodu odbywania kary pozbawienia wolności w innej sprawie, a nadto</p>	

	orzeczenie wobec ww. w przedmiotowej sprawie kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	ustalenie sprawstwa i winy		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana